

Inhoud

Hockeydromen	7
Hockeyvrienden	83
Hockey-avontuur	159

Hockeydromen

Moeilijke sommen en ander gedoe

Suzan zit in haar eentje aan de grote tafel voor in de klas. ‘Kom maar even vooraan zitten,’ had meester Guus aan het begin van de les gezegd. ‘Dan kan ik je goed helpen met je sommen.’

Oké, Suzan moet toegeven: rekenen is niet haar sterkste punt. Maar waarom kan ze niet gewoon bij Britt en Luna blijven zitten? Vriendinnen zijn er toch juist om elkaar te helpen?

Achterom kijken en gekke bekken naar hen trekken, durft Suzan niet. Meester Guus is behoorlijk streng.

Hij laat een taart zien op het digibord. ‘Hoe kan ik die het best in zes stukken verdelen?’ vraagt hij.

‘Makkie, mees.’ Joost, de tweelingbroer van Suzan, steekt zijn vinger op. ‘Je deelt gewoon de taart doormidden. En die twee helften verdeel je dan weer in drie stukken. Klaar.’

‘En één stuk taart...’ begint de meester.

‘Is een zesde deel,’ vult Joost aan.

Als de meester een rechthoek laat zien, vergeet Suzan hoe

ze zit te balen. Enthousiast roept ze: ‘Als u er nog twee cirkels in maakt, lijkt het net een hockeyveld!’

De meester draait zich lachend om. ‘Dat is waar. Er zitten dit jaar fanatieke hockeyers in de klas.’ Hij wenkt Suzan naar voren te komen. ‘Kun jij dit veld dan in drie stukken verdelen?’

Suzan doet netjes wat hij vraagt. Gelukkig, dit kan ze.

‘En waar staan de spelers?’ Meester Guus heeft een heleboel kruisjes in een van de vakken gezet.

‘Op, eh...?’ Suzan bijt op haar lip. ‘Ik denk...’

‘Op een derde deel,’ hoort ze Britt fluisteren.

‘Op één derde deel,’ herhaalt Suzan snel.

De meester kijkt gefronst naar Britt en vraagt dan: ‘Suzan, snap jij dat ook?’

Ze knikt ijverig en is blij als ze terug mag naar haar plaats.

De klas gaat aan het rekenwerk beginnen.

Suzan heeft de eerste paar sommen zo af. Daarna begrijpt ze het niet meer. Wat is nou twee vijfde deel van een reep chocola?

Ze tekent een heleboel repen op haar kladblok. Maar ze weet het allang: dit wordt niks. De getallen draaien voor haar ogen en ze voelt dat ze klamme handen krijgt. Help, wat moet ze doen?

Ze kijkt naar meester Guus. Die staat al zeker vijf minuten bij de deur met juf Ilona te praten. Nou, lekker helpen is dat! Suzan zucht en besluit wat water te gaan drinken. Als ze langs de tafel van Luna loopt, ziet ze dat er niet één som op haar kladblok staat. Wel heeft ze allerlei hockeysticks

getekend. En daaronder staat in gekleurde letters *I love hockey*.

Luna heeft dus duidelijk zin om vanmiddag te gaan trainen. Ze spelen dit seizoen gelukkig weer samen in een team.

Britt niet. Vlak voor de zomer stond op de website van de hockeyclub dat zij was ingedeeld bij ME1.

Suzan had even geslikt toen ze het las. Ze had best graag mee gewild naar een hoger team. Maar Britt speelt nou eenmaal veel beter...

Het is fijn dat ze weer training krijgen van Anniek, bedenkt Suzan als ze weer aan haar tafel zit. En zou...?

‘Suzan, niet dromen!’ Meester Guus sluit eindelijk de deur van de klas en komt naar haar toe. ‘Lukt het?’
‘Eh, nee. Ik snap er geen bal van,’ verzucht Suzan.

Eindelijk is het tijd om op te ruimen. Zodra de bel gaat, pakt Suzan haar tas en loopt ze met Britt naar de deur. Luna roept: ‘Wachten jullie op mij? Ik heb klassendienst.’ Suzan knikt en holt naar het speeltoestel op het plein. Er is ook een duikelrek en ze draait er een paar rondjes over. Zo, even haar hoofd leegmaken.

Ze hoeven niet lang op Luna te wachten. ‘Dat je niet dui- zelig wordt!’ zegt ze als ze Suzan ziet.

Suzan draait nog een keer rond. ‘Nee, hoor, dit is juist leuk. Weet je waar ik last van heb? Van breuken en moei- lijke sommen.’

‘Niet meer aan denken, joh.’ Luna leunt tegen een houten paal. ‘Het is juist zo’n leuke dag.’

‘Hoezo?’

‘Vanmiddag krijgen we toch eindelijk weer hockeytraining?’

‘O, bedoel je dat.’ Suzan duwt een piek haar weg achter haar oor. ‘Nou, het wordt vast niks met ons dit seizoen.’

‘Waarom niet?’ Luna is verbaasd.

‘Omdat we Britt, onze topscorer, moeten missen.’

Suzan bedoelt het als een grapje, maar Britt kijkt haar fron- send aan. ‘Ho, zeg. Kan ik het helpen? Ik hoef heus niet zo nodig in ME1 te gaan spelen, hoor.’

‘Mij lijkt het anders supergaaf,’ zegt Suzan. ‘Ik wou dat ik was geselecteerd.’

Charlotte

Als Suzan om halfeen thuiskomt, vraagt haar moeder: 'Hoe was het op school? Ben je al een beetje gewend aan de nieuwe meester?'

Suzan heeft weinig zin om antwoord te geven en wijst gauw naar een blik met knakworstjes op het aanrecht. 'Mmm, lekker. Zijn die voor op brood?'

Haar moeder knikt en herhaalt haar vraag.

'O, gewoon. Best wel oké eigenlijk,' zegt Suzan snel. Ze kent haar moeder: als ze doorheeft dat de breuken niet goed gingen, wil ze meteen met haar gaan oefenen. En daarom holt Suzan naar haar kamer.

'We gaan zo eten, hoor,' roept haar moeder haar na.

'Ja-haa.' Maar Suzan heeft geen haast. Joost is er toch nog niet. Die stond zonet nog op het plein voetbalplaatjes te ruilen.

Ze opent haar kast en voelt onder een paar oude truien. Daar, op die geheime verstoppplaats, ligt haar dagboek. De laatste weken bleef het rode boekje met het slotje in haar kast. Toen was het vakantie en maakte ze zich nergens druk om. Nu wel.

Suzan luistert nog even op de gang. Is Joost er echt nog niet? Als hij ontdekt dat ze een dagboek heeft, gaat hij er vast stiekem in lezen.

Het blijft stil op de gang en Suzan gaat op haar bed zitten. Ze opent haar dagboek en begint te schrijven: over meester Guus, die zo streng doet. En over de sommen die ze niet snapt. Maar ook over Britt en hoe jammer het is dat alleen zij doorgaat naar het eerste team.

‘Was ik maar zo goed als zij!’ eindigt Suzan. ‘Bah, alles is stom vandaag!’

Als ze haar dagboek sluit, voelt ze zich meteen wat beter. ‘Suus, eten!’ klinkt het dan. Joost is thuisgekomen en staat onder aan de trap. ‘Wel snel zijn, want anders zijn alle worstjes op!’

Aan het eind van de middag is het tijd om te trainen. Suzan trekt haar rode polo en zwarte rokje aan en kijkt zoekend haar kamer rond. Waar is haar bitje? Ze vindt het na lang zoeken onder in een la. Hm, eerst maar even schoonmaken.

In de badkamer drukt Suzan een flinke dot tandpasta op haar bitje en poetst het met haar tandenborstel schoon.

‘Mam, ik ga,’ roept ze vijf minuten later. Ze klikt haar stick aan haar fiets en rijdt naar het huis van Britt. Ze trainen gelukkig nog wel op dezelfde tijd.

Haar vriendin staat al te wachten.

‘Heb je er zin in?’ vraagt Suzan voorzichtig.